

Зашто сам хришћанин? Шта је циљ нашега живота?

Приликом посматрања света и живота сваком се човеку и нехотице наметне питање: зашто је хришћанин. Ако бих ја одговарао на питање: Зашто сам хришћанин? — одмах бих рекао да сам хришћанин пре свега зато што је по хришћанском учењу човек уопште нешто велико и драгоцено. Човек је једино биће у свету за које се каже да је створено „по слици и прилици Божјој” (1 Мој, 26—27) и да му је дата владалачка моћ на земљи.

Уз све то човек је центар интересовања и бриге Божје. Толико је безгранична љубав Божја према човеку, да се она види чак и онда кад Бог, у интересу самога човека и у намери да га морално усаврши, оштро кажњава његове грехе (Прем Сол 12,22). С друге стране и човек сматра да у сваком случају задржава своју моралну личност целовитом и да располаже моралном слободом која га чини способним да и сам придонесе остварењу Божјег плана о коначном постизању циља, своје назначењу.

На постављено питање: Зашто сам хришћанин?, даље бих одговорио: Зато што хришћанска религија не проповеда само социјалну љубав, отклањање беде и невоље у свету, иако је то њена битна садржина. Она проповеда и љубав према самој себи, истичући је као мерило за љубав према ближњему: „Љуби ближњега свога као самога себе” (Мт 22,39). Осим тога хришћанска религија признаје и самосталну и бескрајну вредност сваке појединачне душе, и као таква стоји изнад противности педагошког социјализма и индивидуализма.

Сам Господ Исус Христос нам је својим учењем показао да смо сви ми, људи, деца Божја и да смо сви позвани у Царство Оца свога који је на небу (Мт. 6,32—33). Као руководно начело у постизању тога назначења истакнуте су три хришћанске врлине, којима треба

да се одликује сваки хришћанин. Те су врлине: вера, нада и љубав.

У исто врем сила греха се истиче као опаснија од беде и невоље. Грех и смрт се сматрају као општа судбина човечанства (Рим 5,12). Јер, у самој природи људског бића је да, у пркос свима бољим импулсима, осећа у себи и једну демонску силу, која се јавља као сметња његовим вишим стремљењима у животу. Човек осећа у себи тајанствени глас, осећа потребу да у свом животу оствари васпитне захтеве хришћанске религије, али у исто време осећа и немоћ да се уздигне изнад онога што је земаљско и пролазно. Та сила у човеку, која се јавља као сметња у његовом животу, по нашем хришћанском учењу има свој корен у наследном или прародитељском греху.

С погледом на грех човек се више сматра као болесник коме је потребан лекар (Мт. 9,12; Мк. 2,17; Лк. 5,31), или као да је пао у руке разбојника, који су га опљачкали и смртно ранили, и који полумртав лежи на сред пута, на га треба подићи и збринути (Лк. 10,30—35), или пак као изгубљена овца, коју њен пастир тражи и чим је нађе подиже је на своја рамена и враћа је у тор, у коме је осигурна од сваке опасности (Мт. 18,11—12; Лк. 15,4—6; Мт. 10, 6, 15, 20; 1 Петр. 2,25).

Вредно је пажње то што се у свим овим примерима истиче потреба за Спаситељем, без кога човек ништа не може да учини за своје спасење. Ту се увек подразумева Бог који се брине о човеку (Јн. 6, 44). И стварно, свеопшност греха претпоставља Спаситељево присуство у свету. А Он је дошао, како сам каже, да спасе свет (Јн. 12, 47); упор. Јн. 1, 29; 3, 7). То потврђује и Христова проповед свим људима о покајању (Мт. 4, 17; Мк. 1, 15). Јер човек је, и поред своје греховности, љубљени (драги) син Божји.

Кад је већ то тако са човеком, онда је јасно шта је циљ нашега живота. Човек је по учењу хришћанске религије позван да свим својим моћима служи Богу, да му тежи и да му се уподобљава. „Будите свети“, речено је још у Старом завету (3 Мој. 11, 44; 19, 2; 20, 7). „Будите савршени као што је савршен Отац ваш небески“, — тражи од нас Нови завет (Мт. 5, 48). Стога је задатак људског живота на земљи да се својом побожношћу и добрим делима (Мт. 5, 16) уздигне изнад граница своје природности и да се удостоји синовства у Царству свога небескога Оца (1 Цар 3, 13; Мт. 6, 22—33).

Хришћанство, дакле, ствара од нас јединство живота у заједници с Богом. А служба Богу у заједници с Њим највиши је циљ који се жели постићи у животу. Зато ап. Павле и каже: „Ако једете, ако ли пијете, ако ли друго што чините, све у славу Божју чините“ (1 Кор. 10,31). „Прославите, дакле, Бога у телима својим“ (1 Кор. 6,20).

У јединству човека са Христом остварује се, кроз Христа и у Христу, потпуно подизање палог човека и његово успостављање у правима синовства, од којих се био одстранио због греха. Човек сада постаје, као син Божји по благодати брат Христов, наследник Божји, сунаследник Христов (Рим. 8,16—17; Гал. 4,7; Тит. 3,7; Јак. 2,5) у Царству Божјем, које се сматра као коначни циљ његовог постојања.

Остварење човековог циља се темељи на два фактора: на слободи човекове воље и на Божјој благодати (Јн. 6,44,65; 15,5) и почиње од самог овоземаљског живота, у коме човек, спасен у Христу, унапред ужива у добрима Царства Божјег (Лк. 17,21), као син Божји по благодати. Испуњење човековог назначења почиње од овог живота,

од кога у крајњој линији и зависи то испуњење, а достиже своју пуноћу у последњем историјском дану постојања овога света, у дану општег васкрсења, у коме ће се, као што то са чудесном јасноћом објашњава ап. Павле, „ово распаљиво обући у нераспаљивост и ово смртно обући у бесмртност” (1 Кор. 15,54; 2 Кор. 5,4).

Насупрот наследном или прародитељском греху као сметњи у реализовању циља нашега живота, хришћанско учење истиче помоћ Божју као моћну силу у делу људског спасења и освећења. По томе учењу указана помоћ је дошла и долази из превелике љубави Божје према роду људском (Јн. 3,16; 1 Јн. 4,9). Јер, Господ Исус Христос је својом божанском науком и својим примером открио људима идеал савршенства и показао докле може доспети свако људско биће. У сваком човеку Он је видео сина Божјег; видео је отсјај слике Божје и могућност да се приведе у Царство Његово, па је зато све људе и позвао да приступе Богу. Јер, „Бог хоће да се сви људи спасу и да дођу до познања истине” (1Тим 2,4). Тако је тек у светлости Христовог учења и рада прецизирано и дефинисано дело Божје у свету, и човек позван на испуњење свога циља, свога назначења на земљи.

Увођењем у живот хришћанског циља човек је научио да загосподари над својом нагонском природом и да се ослободи претераних брига за свој опстанак. Он се осетио као дете Божје, као син Његов, који је заједно с њим укључен у вечности.

И најшири облик друштвене заједнице, целокупни род људски, схваћен је као јединство, које Божји промисао води одређеном циљу. Историја човечанства је овим добила свој почетак у хришћанском учењу о стварању света, свој свршетак у учењу о Последњем суду, а своју вредност у потреби за стварањем Царства Божјег, које треба да оствари владавину Божју у свету и да уједини све народе, „да сви једно буду” (Јн. 17,21).

Сви су људи, дакле позвани да раде на остварењу Царства Божјег на земљи (1 Цар 3,13; Мт. 6,22—33) и тако прославе Бога у телима својим (1 Кор. 6,20). Тиме би доказали да су прави хришћани и да су испунили циљ свога живота.

Др ЧЕДОМИР С. ДРАШКОВИЋ